

ČLUNK(N)OVINY

občasník obcí Člunek, Kunějov, Lomy

cena: zdarma

Úvodník

Lucie Filsaková

Léto se opět blíží ke konci, v kalendáři se neuvěřitelnou rychlostí přehoupl červenec, srpen a čeká nás opět podzimní sychravé počasí a vánoční čas. Abych ale nepředbíhala. Nyní je před námi, nebo před vámi, další číslo Člunk(n)ovin. Nabídne pohled na akce, jež se odehrály v letních měsících.

Jak jsem naznačovala minule, chystám se po rodičovské dovolené znovu do zaměstnání. Měla jsem zprvu úmysly, že zpravodaj někomu přenechám, ovšem neozvala se osoba, která by to po mně převzala. Proto jsme vymysleli jiné řešení - do týmu jsem k sobě přijala dvě nové tváře. Jednou je Lada Růžičková ze Člunku, druhou Olga Chytková z Kunějova. Budeme to spolu nějak „pytlíkovat“ a uvidíme, co nám přinesou příští měsíce. Stále platí, že se k nám může kdokoli přidat.

Prostřednictvím Úvodníku bych na Vás ráda apelovala, abyste dorazili 28. října ke klubovně ve Člunku. Tam se uskuteční, jak měly již vloni, ale covid-19 nám to překazil, charitativní trhy. Jde o to, aby lidé opět ukázali, jak se dokážou spojit a pomoci. Můžete se zapojit dvěma způsoby. Jedním je přinést hotový výrobek něčeho, co vám jde, ať se jedná o háčkování nebo výrobu mýdel. Potom byste je přinesli 26. října od 18 hodin do klubovny. Nebo se můžete zapojit tak, že přijdete 28. října od 13 hodin ke klubovně, kde si nějaký výrobek zakoupíte. Výtěžek bude věnován do Domova pro matky s dětmi v Políkně (více v rubrice Návštěva v...). Úplně nejlepší ovšem bude kombinace obou variant, že se jak zapojíte, tak si přijdete něco koupit. Už teď se těším, jak to celé dopadne. Věřím, že se s řadou z vás setkáme v den oslav samostatného československého státu a podpoříme dobrou věc.

Budova obecního úřadu dostala nový kabát a upravené okolí

Lada Růžičková

Člunek/ Po rekonstrukci podkroví budovy obecního úřadu přišla na řadu oprava fasády. Práce na ní probíhaly od začátku května do konce července. Nový vzhled úřadu se navzájem mnohem lépe doplňuje

s parkovými úpravami, které byly zahájeny již v listopadu loňského roku a průběžně pokračují. Dle návrhů a pod odborným vedením Petra Pfluga se konalo několik brigád, během kterých se dobrovolníci z řad spoluobčanů postarali o vysazení mnoha keřů, květin a stromků.

/ Do sázení stromů a keřů se zapojilo poměrně dost občanů, kteří se tomu věnovali několik dní. Text a foto: Lucie Filsaková

Práce na víceúčelovém hřišti ve Člunku zdárně pokračují

Lada Růžičková

Člunek/ Po novém hřišti volali všichni sportovníci dlouhou dobu, konečně se věci kolem daly do pohybu a hřiště postupně nabývá finální podoby. Vlastní realizaci předcházela řada kroků od

zpracování projektu přes podání žádosti o dotaci po samotný výběr dodavatele stavby. Poskytnutí dotace nebylo vzhledem k značnému přebytku poptávky po těchto financích vůbec jisté, ale nakonec se podařilo. Začátkem července nastoupila dodavatelská firma Swietelsky, podle smlouvy by práce na hřišti měly

být dohotoveny k 30. září. Poté budou následovat ještě okolní úpravy, jedná se zejména o chodníky a zastřešené posezení. Moderní sportoviště odpovídající současným trendům určitě uvítají a budou pilně využívat všichni zájemci o nejrůznější sportovní aktivity.

Dopis starosty

Jan Beránek, starosta obce

Byl mi předán požadavek některých občanů obce Lomy o zveřejnění údajů týkajících se opravy kaple sv. Floriána v Lomech, která stavebně probíhala v letech 2013 až 2014, až do jejího otevření při mši svaté konané 7. května 2022. Dle zformulovaných otázek jsem dle dostupných materiálů, které jsou na obci k dispozici, vše vypsál.

Dne 15. března 2012 rozhodlo zastupitelstvo obce ve složení Plachý Zdeněk, Hudečková Jarmila, Bureš Ladislav, Filsak Jaroslav, Janotka Leoš, Kubánek Pavel, Pospíchal Miroslav, Růžička Jiří, Růžička Milan po seznámení s projektovou dokumentací o vyzvání k podání cenové nabídky k akci – oprava kaple sv. Floriána.

27. března 2012 byla předložena žádost na SZIF (pozn. red. Státní zemědělský intervenční fond) o dotaci ve výši 3 635 500 korun bez DPH.

29. března 2012 proběhlo výběrové řízení, po kterém byla zastupitelstvem vybrána firma Jiří Beran, Člunek 65 s nejnižší podanou cenovou nabídkou 3 380 020 korun bez DPH.

3. října 2012 byl obci doručen dopis k podpisu dohody o poskytnutí dotace, schválené 22. srpna 2012.

V roce 2013 se začalo se stavební opravou kaple, která skončila v roce 2014. Práce zajišťovala firma Jiří Beran s výslednou částkou 4 048 402 korun. Její průběh byl průběžně fotograficky dokumentován a následně zkompletován do knihy Kaple sv. Floriána. 18. srpna 2014 starosta Plachý informoval zastupitele o dokončovacích pracích.

18. prosince 2014 starosta Plachý informoval zastupitelstvo o konečné kontrole SZIF na dotaci na dokončenou opravu kaple. Celkové výdaje byly ve výši 4 144 916 korun. Dotace činila 2 984 100 korun. Obec doplácela 1 157 816 korun.

V roce 2015 až 2016 proběhlo restaurování obrazů křížové cesty od akademické malířky Jarmily Švédové ve výši 159 100 korun.

V roce 2016 byly instalovány firmou Kapler elektrické hodiny za cenu 54 660 korun, které byly v listopadu 2017 servisovány v ceně 5 660 korun.

V roce 2017 fakturace za restaurování dvou kusů obrazů (Jarmila Švédová) v částce 148 500 korun.

V roce 2018 fakturace za restaurování sedmi kusů plastik (Jarmila Švédová) v částce 218 000 korun.

V roce 2020 oprava a rekonstrukce mramorových nátěrů (Tomáš Švéda) v částce 27 000 korun.

V roce 2020 fakturace za opravu a montáž oltáře a dalšího inventáře (Jiří Plachý) v částce 113 572 korun.

V roce 2022 fakturace za opravu, nátěry, montáž lavic a harmonia (Jiří Plachý) v částce 46 033 korun.

V roce 2022 fakturace za výrobu sedáků na lavice, dodávku a montáž koberce před oltář (firma Hummel Jindřichův Hradec) v částce 15 033 korun.

V roce 2020 fakturace za výzdobu kostela: svíce, květiny, závěs, za opravu svícnu v částce 6 000 korun.

Za to, v jakém stavu se dnes nachází kaple sv. Floriána, patří poděkování zastupitelstvu obce v čele s tehdejší starostou Zdeňkem Plachým, které v roce 2012 rozhodlo o opravě kaple, dále Ing. Lence Procházkové, která vypracovala žádost o dotaci a následně ji administrovala k jejímu úspěšnému získání, dále stavební firmě Jiří Beran včetně jejich subdodavatelů. Poděkování si zaslouží také Jiří Plachý – truhlářství, Ing. Luděk Rožek a Marta Paulíková.

Snad jsem tedy nejen některým občanům Lomů odpověděl na jejich požadavky. Byl bych rád, aby tito občané zase odpověděli na toto:

Proč se o kapli začali zajímat až v roce 2022 po jejím otevření při mši v květnu, které se ani nezúčastnili. Zda a jak se zajímali o stav kaple po dokončení stavebních prací v roce 2014, po restaurování obrazů a plastik, o to, že až po pěti letech byla dokončena oprava a montáž oltáře, že se lavice a harmonium dostaly zpět na svá místa až v roce 2022, proč byl zamalován nápis na oblouku nad oltářem – Svatý Floriáne, ochraňuj nás!, proč byla kaple zavřena mříží bez odpovídající výzdoby.

Rád si s každým na toto téma popovídám, ukáži dokumenty týkající se opravy kaple včetně fotografické knihy. Pokud tedy má někdo o toto zájem, anebo hodlá raději rozšiřovat nepodložená fakta.

V Klubu 3. armády Plzeň působí již 17 let. Členka pochází z jindřichohradeckého regionu

Stejně jako vloni i letos na člunecký hřbitov zavítal Klub 3. armády Plzeň. Členy klubu nejsou jen muži, ale i ženy, jednou z nich je i nadporučík Jarmila, iniciátorka akce Česká Kanada

Lucie Filsaková

Většina členů klubu používá v komunikaci křestní jména a hodnosti, tudíž nadporučík Jarmila se prezentuje jako nadporučík Jarmila. Do klubu vstoupila před 17 lety, kde již působil její manžel jako zakladatel klubu a rodilý Plzeňan.

„Několik let jsem jezdila s válečným jeepem a kompletní dámskou posádkou jako zdravotnice. V současné době se věnuji hlavně zajišťování ubytování pro naše členy v lokalitách, kde pořádáme vzpomínkové akce,“ vysvětluje nadporučík Jarmila členka klubu sdružujícího nadšence připomínající si osvobození prezentací válečné techniky a dobových uniform.

Byla to právě nadporučík Jarmila, kdo inicioval při svém vstupu do klubu akci Česká Kanada, jejíž součástí je i návštěva Člunku. Důvodem je to, že členka pochází z jižních Čech, a dokonce z Českých Velenic. „Chtěla jsem, aby i ostatní členové klubu poznali lokality jako Kámen republiky na Peršláku, památníky padlých amerických letců ve sv. Ondřeji, u vás ve Člunku, Číměři a v neposlední řadě i předválečné opevnění táhnoucí se až ke Slavonicím,“ pokračuje žena, jež zatím nechce prozrazovat své příjmení.

Je moc ráda, že se vše podařilo zrealizovat. Navíc před 15 lety našla perfektní základnu, kde jsou vždy ubytováni. „AIR penzion na letišti v Jindřichově Hradci je pro nás téměř druhým domovem. Je samozřejmé, že na tuto akci přijíždíme ve válečných vozidlech a v příslušných uniformách,“ popisuje nadporučík Jarmila.

Svou první válečnou uniformu si koupila v Normandii. Nyní, jak říká, lze koupit v Čechách velmi pěkné repliky jak mužské, tak ženské. „Jak lze předpokládat, v našem klubu je více mužů, ženy představují přibližně 20 procent,“ hodnotí členka klubu, jehož

| Nadporučík Jarmila před lety při projíždě Českou Kanadou. Foto: z archivu Klubu 3. armády Plzeň

činnost ocenila i americká ambasáda děkovným dopisem. Přímé kontakty s velvyslanectvím ve Spojených státech amerických trvají již 17 let.

Nadporučík Jarmila uvádí, že vzhledem k nevyrovnanému počtu žen a mužů nedochází v klubu k diskriminaci. Naopak, ženy, které se aktivně angažují, jsou náležitě oceňovány.

Nadporučík Jarmila chtěla ke konci vzpomenout na kamarády, kteří už nejsou mezi námi. „K dnešnímu dni je jich bohužel už pět. Mezi nimi je i Lád'a Rokos, který tady s námi ještě v loňském roce byl a který měl k vaší obci blízký vztah,“ uzavírá.

| I pro nejmladší účastníky byla akce velkým zážitkem a dobrodružstvím. Text a foto: Lada Růžičková

| Společně s vedením obce si proslov velitele jednotky vyslechli další členové konvoje a především zúčastnění občané. Text a foto: Lada Růžičková

| Vzácná návštěva opustila Člunek v čele s motorizovanou složkou a záměřila do Nové Bystřice, která byla dalším zastavením na tradiční jízdě Českou Kanadou. Text a foto: Lada Růžičková

Senioři si v kunějovské škole užili své setkání

Senioři z Člunku, Lomů i Kunějova vyrazili na setkání, kde se dobře bavili u jídla, pití a muziky. Vedení obce by rádo takovou akci pořádalo pravidelně. Většinou se nechtělo domů a muzikanti hráli o dvě hodiny déle, než byl původní plán

Text: Lada Růžičková
Foto: Lucie Filsaková

Kunějov/ V sobotu 18. června venkovní teplota překročila tropickou třicítku, avšak v sále bývalé kunějovské školy, kde se setkání konalo, bylo velmi příjemně. A tímto slovem se dá bez nadsázky označit celá vydařená akce, která se protáhla do pozdních večerních hodin.

Na úvod všechny účastníky přivítal a pozdravil starosta Jan Beránek. Po něm si vzala slovo místostarostka Simona Palová, která ve svém proslovu zmínila i zajímavé demografické údaje týkající se našich obcí.

Následovalo vystoupení dětí, které bylo velice působivé a vtipné, dík za krásný a dojemný zážitek patří šikovným dětem

a jejich maminkám. „Nacvičení programu nám trvalo tři týdny,“ informovala místostarostka Simona Palová, jedna z maminek. Ta nebyla jen jednou z organizátorek dětské části, ale hlavní pořadatelkou celé akce jako takové.

Zatímco se povídalo u dobrého jídla a pití, kterým všechny průběžně zásobovali zaměstnanci obecního úřadu, na pódiu se už připravovali muzikanti Veseláci. „Účinkovali jsme v Kunějově na 42 plesech, s mnoha místními se dlouho známe“, zmínil na začátek jejich kapelník, potom se už spolu se svými kolegy bez váhání pustili do hraní. Netrvalo dlouho a parket se začal zaplňovat tanečníky, zejména Lomáci po celou dobu vedli prim, ale ani ostatní se nenechali zahanbit. Zpestřením

byla sóla vyhlášena pro starostu a místostarostku, střídání v kole oba zvládli na jedničku.

Čas utíkal jako voda, jak je tomu vždy, když je lidem spolu dobře, veselo a zábava nevážne. Muzikanti svou produkci nakonec protáhli o dvě hodiny oproti původnímu plánu. Většinou bavících se spoluobčanů se vůbec nechtělo domů, ale postupně se podle hesla, že v nejlepším se má přestat, začali zvedat k odchodu. Po cestě k odvozu ke svým domovům, který stejně jako svoz zabezpečil obecní úřad prostřednictvím několika obětavých řidičů, byla na adresu pořadatelů slyšet slova: „Moc děkujeme, jak jste se o nás starali, užili jsme si to, pobavili se, je moc dobře, když se lidé umí dát dohromady.“

Lomské děti si zařadily ve vodní pění

Po dvou předchozích letech prožitých s covidem-19 se opět konal Dětský den. Nadšení z něj byli jak rodiče, tak děti. Největší úspěch sklídila vodní pěna a skákací hrad

Lucie Filsaková

Lomy/ V Lomech uspořádali v sobotu 2. července již třetí ročník Dětského dne. Bohužel předchozí dva roky konání narušila omezení spojená s covidem-19. Organizování se ujali někteří místní otcové a matky, jelikož jim taková akce v předchozích letech chyběla. Pro děti přichystali klasické dětské disciplíny jako třeba střelbu a překážkovou dráhu. Nezapomněli ani na dětský hrad. Účast byla poměrně hojná, dorazilo asi 30 dětí.

Kladně zhodnotila akci i Barbora Srpová z Lomů. Dětský den se jí moc líbil, vydařil se, jak prý zaslechla i od ostatních rodičů i jejich dětí. „Největší zábavou byla pro děti vodní pěna, ve které se vyřádily jak malé, tak velké děti. Nechybělo ani přetahování lanem, do toho se zapojili i rodiče,“ říká.

„Děti si užily mnoho disciplín a malování na obličej. Někteří si vyzkoušeli i jízdu na koni. Ke konci k nám přijeli hasiči, aby nám ukázali hasičské auto. Všichni

si ho mohli prohlédnout,“ uvádí Barbora Srpová. Po skončení dostal každý sladkou odměnu.

/Foto: Facebook Obec Člunek, Lomy, Kunějov

Na Dětský den dorazila Popelka i Beruška

Ve Člunku oslavili Dětský den. Odpoledne s dětmi strávily pohádkové postavy. Pro rodiče a jejich ratolesti bylo nachystáno i občerstvení. Děti střílely i z luku a nechaly si pomalovat obličej

Lucie Filsaková

Člunek/ V sobotu 4. června se po třech

| Spolu s pohádkovými bytostmi plnily děti nadšeně připravené úkoly.

letech uskutečnil Dětský den. Pro děti bylo nachystáno odpoledne plné zábavy. Nejprve děti začaly plnit u pohádkových bytostí připravené úkoly. Na jednotlivých stanovištích za to dostávaly razítka. U Popelky na ně čekalo přebírání hračky a čocky. Sněhurce pomáhaly hledat a počítat ztracené trpaslíky, s Beruškou si například zahrály kriket. „Celkem nás bylo osm. Kostýmy jsme dali společně dohromady. Něco jsme našli na půdách, ve skříních. Společně jsme se pokoušeli

| Odpoledne děti zakončili spolu s rodiči opékáním buřtů.

vymyslet i různé hry. Také jsme to uzpůsobili počasí,“ říká jedna z organizátorek Alena Rasochová.

Po splnění aktivit dostaly děti za odměnu balíček dobrot. Tím však hravé odpoledne neskončilo. Děti se mohly projet na koních, na výběr měly hned ze tří. Úspěch měl i skákací hrad a hrad s klouzačkou stejně jako malování na obličej. Než děti odešly příjemně znavené domů, společně si s rodiči opekli špekáčky.

| Čarodějnice Jana malovala dětem na obličej i postavy z Avengers.

K tanci zahrála skupina Benefit. Zábava by se měla zopakovat

Lucie Filsaková

V sobotu 23. července si přišlo mnoho nejen lomských občanů, ale i těch z okolních obcí zatancovat a pobavit se na taneční zábavu před Hospůdku U Lenky v Lomech.

Akci zorganizovala provozní hospody Lenka Skalníková. „Jednou jsem slyšela,

jak krásně kapela Benefit hraje, a tak jsem se rozhodla je pozvat. Pozvání přijali hlavně kvůli Milanu Křehlíkovi, kterému tímto děkuji,“ popisuje hospodská.

Kapela Benefit sklízela u lidí úspěch potleskem. „Hrají styl a písničky, co jsme hrávali s hudební skupinou Univerzál. V kapele Benefit hraje můj kamarád, kytarista Robert Kálal, s nímž jsem prožil v Univerzálu 22 let,“ vzpomíná Milan

Křehlík z Lomů.

Jelikož se zábava povedla, i přestože nebyl nachystán žádný jiný než hudební program a podle slov Lenky Skalníkové trochu podcenili chlazení piva, vše se povedlo. „Komplikace s chlazením snad nastaly poprvé a naposledy. Doufám, že akci opět zopakujeme, protože ohlasy byly dobré,“ hodnotí Skalníková.

| Místní ženy nelenily a zatančily si. Foto: Lenka Filsaková

| Na letní taneční zábavě v Lomech zahrála kapela Benefit. Foto: Lenka Filsaková

| O občerstvení se postarala provozovatelka místní hospody Lenka Skalníková. Foto: Lenka Filsaková

V červnu navštívil Svaz tělesně postižených z Kunžaku Moravský Krumlov, na podzim ho čekají Beskydy

Svá setkání odstartovali členové kunžackého svazu tanečky, poté oslavili MDŽ. Následně si užili v Počátkách divadelní představení a v polovině června navštívili Slovanskou epopej. Užili si také plavbu po Dalešické přehradě

Lucie Filsaková

Člunek, Lomy, Kunžak/ V únoru odstartoval setkání Svazu tělesně postižených Kunžak tradiční taneček. Opět proběhl v kunžackém bistru u Šindelářů. Poté se členové sešli v březnu, aby společně oslavili Mezinárodní den žen. Tanečky zakončili při harmonice na konci dubna. V květnu na ně čekala přednáška Pozapomenuté historie okolí Jindřichova Hradce. Uskutečnila se v multimediální učebně v místní základní škole, kam zavítal Ladislav Jandáček. Posluchače informoval o různých místech v okolí Jindřichova Hradce.

„První pátek v červnu jsme vyjeli do Počátek na divadelní představení s názvem Přes přísný zákaz dotýká se sněhu. Jednalo se o komedii uvedenou Divadelním souborem J. K. Tyl při kulturním zařízení města Počátky,“ uvedla

organizátorka akcí Helena Kašpárková.

Již zhruba popáté se divadelního představení v Počátkách zúčastnila také Zdeňka Lešková ze Člunku spolu s partnerem Petrem Petruchou. „Jezdíme často, a proto už herce a herečky známe a víme, že jejich výkony jsou skvělé. Nebylo to úplně jednoduché téma a oni ho opět výborně zvládli,“ zhodnotila Lešková.

V neděli 19. června potom Svaz tělesně postižených Kunžak podnikl jednodenní výlet do Moravského Krumlova. „Na zámku v Moravském Krumlově jsme navštívili výstavu Slovanskou epopej Alfonse Muchy. Zde bylo k vidění 20 velkoformátových obrazů, které vznikly v letech 1912 až 1926 v ateliéru na zámku Zbiroh na zakázku Ch. R. Crana. Jsou na nich shrnuty dějiny slovanských národů. Podrobný výklad podala paní průvodkyně. Nezapomenutelný životní zážitek – nádhera,“ popsala Jarmila Hudečková

z Kunějova.

Poté účastníci přejeli do dalešického pivovaru, kde byl předem objednaný oběd. „V pivovaru se v roce 1980 natáčel film Postřižiny. Ve filmu Magda Vašáryová (Maryška) a ukřižovaný (Pepín) Jaromír Hanzlík vylezli na komín, který doposud stojí a sídlí na něm čápi,“ dodala Hudečková.

Po obědě se společně vydali na přehradu, kde měli zarezervovanou loď a čekala je tříhodinová plavba, při níž se nejen povídalo, ale i zpívalo. Tentokrát ovšem bez harmonikáře. Domů se účastníci vrátili až ve večerních hodinách.

Na zářijové dny plánují pětidenní výlet do Beskyd a Slezska. „Pokud nám to covid-19 nepřekazí, budeme ubytováni ve wellness hotelu v Polsku uprostřed národního parku. Každý den by nás čekal výlet,“ dodala Helena Kašpárková.

/ Společné oslavy Mezinárodního dne žen. Foto z archivu Svazu tělesně postižených Kunžak

Největší výzvou rallye bylo počasí

V červnu se uskutečnil 16. ročník Radouňské rallye. Zúčastnily se ho posádky z pěti zemí. Dokonce se do závodu přihlásila i Olí Roučková, první žena z České republiky, která dokončila dakarskou rallye

Lucie Filsaková

Člunek, Kunějov/ Celkem se letošního ročníku Radouňské rallye zúčastnilo 138 posádek z pěti zemí. Kromě České republiky to bylo Polsko, Německo, Slovensko a Kypr. Startovní pole bylo podle ředitele akce Petra Michálka velice pestré. Vozidla dvaceti továrních značek byla rozdělena do tříd pro soudobá a historická vozidla.

„Letošní ročník se jel poprvé jako Memoriál Františka Michálka, zakladatele Radouňské rallye, který nás bohužel měsíc před konáním rallye navždy opustil,“ říká Michálek s tím, že tento ročník byl dle jeho slov nejlépe obsazený v celé 16leté historii Radouňské rallye. „Je nám ale jasné, že v rámci současného vývoje ekonomiky bude příští ročník 2023 o poznání skromnější, co se týká účasti. Ale nechme se překvapit,“ pokračuje.

Rallye se jelo na tradičních rychlostních testech, a to v pátek v okolí Nové Včelnice přes obce Světce, Horní Radouň, Okrouhlá Radouň. Další páteční test se konal v okolí Strmilova přes Strážovice, Vlčice, Mutyněves až do Blažejova. V sobotu na posádky čekal tradiční okruh v Starém Bozděchově a Horní Radouň. Závěrečnou rychlostní zkouškou se stal úsek Dobrá Voda - Člunek. „Velice si vážíme podpory obcí, přes které můžeme v průběhu Radouňské rallye projet. Víme, že ne všem se závody líbí. Těmto lidem děkujeme za shovívavost, že to s námi ten jeden až dva dny v roce vydrží,“ poděkoval Petr Michálek, který závod spolu se svým týmem zodpovědně připravoval už od prosince 2021.

„Snažili jsme se myslet na každý detail. Nicméně počasí byla letos největší výzva. Celý závodní víkend vydatně pršelo. Posádky to tak měly na tratích rychlostních zkoušek velice těžké. Možná i náročnost trati ztížená nepřízní počasí a s tím spojený respekt posádek způsobily, že nedošlo k žádné velké havárii,“ popisuje.

| V sobotu 25. června projížděla vozidla v rámci závěrečné rychlostní zkoušky i našimi obcemi. Text: Lucie Filsaková a foto: Jan Marek

Pokud nějaké havárie proběhly, pak pouze s menší škodou na závodních vozech. Radouňskou rallye 2022 vyhrála zkušená posádka Martin Šikl - Petr Vilímek. Bylo to pro ně již šesté vítězství na Radouňské rallye a jsou tak nejúspěšnější posádkou v historii rallye. Kategorii historických vozidel ovládla posádka Radek Škvára - Roman Švédík s nádherným vozem Lancia Delta Integrale.

Hlavním tématem letošní rallye byla nepřízeň počasí, která měla za následek komplikace v servisní zóně, jež je umístěna na travnaté ploše. „Ze sportovního hlediska byly posádky nadšený náročnou rallye a především nás těší pozitivní hodnocení ze strany zahraničních závodníků. Posádky jsou také nadšené z krásné přírody, kterou mohou v průběhu závodu vnímat. A to především na přejezdových komunikacích, kde se nezavodí,“ sděluje Michálek. Řada z posádek prozradila, že se na jih Čech vrací s rodinami na dovolenou, protože se jim na jihu jednoduše líbí.

Na závěr prozradil Petr Michálek perličku. Letošního ročníku Radouňské rallye se zúčastnila jedna známá osobnost z Rallye Dakar. „Olí Roučková, první žena z České republiky, která dakarskou rallye dokončila. Bylo nám ctí, mít takovou osobnost ve startovní listině,“ dodává a na závěr děkuje za pochopení ze strany obce Člunek pro konání Radouňské rallye. Velice si toho váží a doufá v pokračování spolupráce.

Vrbovci band vytvořili skvělou zábavu

Lucie Filsaková

Kunějov/ Sbor dobrovolných hasičů Kunějov uspořádal po covidové odmlce v sobotu 6. srpna letní taneční zábavu v místní škole. K poslechu a tanci zahrála pro přibližně 80 hostů kapela Vrbovci band, která je dle pořadatelů vždy zárukou dobré zábavy. Na akci dorazili jak někteří člunečtí, tak lomští obyvatelé. Kladně zábavu hodnotila Anna Čachotská ze Člunku. „Užili jsme si ji i přes menší počet lidí, o to lépe se tančilo. Obsluha byla příjemná jako vždy na každé akci v Kunějově,“ uvedla. Zároveň doufá, že kapela zahraje i na vyhlášeném kunějovském zimním plese.

| Sálém kunějovské školy zazněly známé hity a návštěvníky vyburcovaly k tanci. Text: Lucie Filsaková a foto: Lenka Fajmanová

První místo obsadily Bolavý nohy, na druhém místě Teláci hloupí a jako třetí si odvezli pohár Psychopati

V Lomech se nohejbalového turnaje zúčastnilo sedmnáct trojic. Na vyhlášeném turnaji nechyběl tradiční bramborák ani jeho dražba

Text a foto: Lucie Filsaková

Lomy/ V sobotu 13. srpna dorazilo na tradiční nohejbalový turnaj pořádaný místním Sdružením přátel sportu Lomy 17 týmů. Jednalo se již o 28. ročník, do jehož organizace se zapojilo okolo deseti lidí. „Každý rok něco vylepšujeme, už víme, na co se přichystat. Pokaždé nás něco překvapí, většinou příjemně,“ říká sportovní referent Miroslav Chytrý.

Vloni se nohejbalového klání zúčastnilo po covidové době 11 týmů. Letos jich dorazilo o šest víc. Ovšem bývaly doby, kdy se zde sešlo i dvacet nohejbalových trojic. To však bylo podle organizátorů na hranici. „Výhodou jsou určité dvě hřiště, která nám takový počet soutěžících umožní,“ hodnotí Chytrý a říká, že sem jezdí týmy jak ze Člunku, Hospříze, Jindřichova Hradce, tak i ze Soběslavi, Českých Budějovic nebo třeba Prahy a Kladna. „Nohejbalisté už si toto datum pamatují a hodně nám s propagací pomáhají i sociální sítě,“ pokračuje sportovní referent.

Na prvním místě letos skončily Bolavý nohy, po nich se umístili Teláci hloupí a třetí místo obsadil známý jindřichohradecký tým Psychopati. „Sešlo se tady nebývale mnoho týmů a hra měla slušnou úroveň, hlavně v play-off. Celý turnaj panovala skvělá atmosféra díky hráčům i pořadatelům,“ hodnotí Radim Koranda z týmu Psychopati, kteří se o třetí místo utkali s týmem Člunek. Hra byla vyrovnaná a nakonec rozhodl až třetí set, který skončil 10 : 9. Srdcařem turnaje byl vyhlášen Jan Koranda z týmu Kůrovci a cenu sympaták turnaje získala Marie Matušková z týmu Kotvičky.

Dříve byl místní nohejbalový turnaj spojen i se zabíjačkou. Účastníci si mohli pochutnat na jitrnicích nebo polévce. Bohužel tomu už tak deset let kvůli teplému počasí není. Jednalo se ale o něco výjimečného, na co se lidé těšili.

Současným vyhlášeným pokrmem turnaje je cmunda neboli bramborák. „Sportovci se také těší na kuchaře, obdivují jeho rondon. Takoví kuchaři se vidí jen

/Byl to boj takovou bandu ukočírovat. Nakonec se podařilo i společné foto.

v lepších restauracích nebo v Lomech,“ říká Miroslav Chytrý. Na přípravu cmundy se spotřebovalo 25 kilogramů brambor. Dále bylo nakoupeno 25 kilogramů masa a 100 klobás.

Pořadatelé se snaží rozšiřovat sortiment, a proto letos v nabídce jídel přibyl kuře. „Také jsme měli ryby, snažíme se to střídat. Ale převažují vepřové hody,“ sděluje Chytrý, který si chválí spolupráci s obcí a jejím vedením. „Dostali jsme dva nové míče a také nám bylo přislíbeno, že se jakýmsi způsobem upraví naše hřiště. Těší nás, že vloni i letos přijel náš turnaj zahájit starosta,“ pokračuje Chytrý.

Na všechny zúčastněné čekaly věcné ceny. „Každý hráč si něco odnese. Letos máme i estetičtější poháry, které nám nechala vyrobit obec. Mezi cenami se objevila zemina, trička, obilí, tužky, svítilny a další,“ líčí sportovní referent Chytrý s tím, že vyjmenovává sponzory jako Rašelina Soběslav, firma Swietelsky, ZD Kunžak, Řeznictví Kocar, Area TzB, Družina Dačice, Bobby-H a firma Doosan Bobcat.

Ke konci turnaje se opět jako vloni dražil poslední bramborák. Účastníci přihazují peníze. Rekordní částka 2150 korun z předešlého roku nebyla překonána. Za poslední cmundu naservírovanou na dřevěném prkénku společně s masem, okurkami, klobásou, rajčaty a zelím nabídli nejvyšší částku hráči ze Člunku, a to v hodnotě 1955 korun. „Chtěli jsme podpořit pořadatele, a tak jsme se rozhodli do dražby zapojit. Chtěli jsme ji vyhrát,“ říká Tomáš Kostka, který chválí nejen cmundu, ale i maso a ostatní pokrmy. „Na prkénku nám toho donesli hodně, najedlo se nás hned několik. Složili jsme se na to,“ dodává Kostka.

Vyhlášením výsledků a dražbou cmundy ovšem večer neskončil. Nejen hráči, ale i ostatní se bavili a tancovali až do ranních hodin.

Výsledky 28. ročníku nohejbalového turnaje v Lomech

1. místo – Bolavý nohy	11. místo – Makovci
2. místo – Teláci hloupí	12. místo – Moukyni
3. místo – Psychopati	13. místo – Bolavá noha
4. místo – Člunek	14. místo – Kotvičky
5. místo – Žízaly	15. místo – Kůrovci
6. místo – Game over	16. místo – Down
7. místo – Sodovky	17. místo – Wilsonka
8. místo – Kopyta	Srdcař turnaje – Jan Koranda
9. místo – Slavětín	Sympaták turnaje – Marie Matušková
10. místo – Nonstop	

Ludvík Panny (Kunějov)

Olga Chytková

Když jsme za ním přišli a uviděli ho na zápraží, okamžitě se mi v hlavě vynořila jedna biblická otázka: Na co jste se přišli podívat? Na rákos zmítající se ve větru? Usměvavý, čerstvý oslavenec devadesátých narozenin vypadal spokojeně a vyrovnaně. Chůze ani tvář rozhodně neodpovídala jeho věku. Číšel z něho čirý optimismus. To jsem však ještě nevěděla nic o jeho úžasné paměti. Letopočty událostí stejně jako jména lidí, kteří procházeli jeho životem, doslova sypal z rukávu bez sebemenšího zaváhání. Víc jsem si ani nemohla přát.

Patřím mezi starousedlíky. Náš rod byl v Kunějově snad od nepaměti. Já jsem se narodil 6. srpna 1932 ve 2:30 jako třetí dítě. Maminka už nebyla nejmladší. Narodila se totiž v roce 1892, konkrétně 15. prosince. Otec byl starší o pět let. Ten se narodil 28. listopadu. Měl jsem dva o dost starší bratry. První zemřel v deseti letech. Operovali mu slepé střevo a druhý den zemřel. Ten druhý, to byl takový lumpík, ten se narodil v roce 1920. Byl velice chytrý, ale rodiče si s ním dost užili. Nakonec ho otec poslal do služby do Čech a sem už se nikdy nevrátil. V devětatřicátém narukoval do armády a poslali ho na frontu. Dostal se k radistům, bojoval v bitvě u Kursku. Po válce odešel do Německa, kam jsme se za ním s manželkou a sestřenicí jednou vypravili. Tím naše kontakty skončily. Ani nevím, kdy a kde zemřel.

Doma jsem z dětí nakonec zůstal sám. Otec hospodařil na statku až do roku 1948, kdy nám komunisti všechno vzali, maminka pletla na výdělek a starala se o dům a zahradu. Měli jsme slepice, krávy, jalovinu a dva koně. K tomu přes dvacet hektarů pozemků. Práce bylo dost. V neděli se chodilo do Člunku do kostela. Celá vesnice.

Na svoje dětství před školní docházkou se už moc nepamatuji, ale na školu ano. Chodil jsem v Kunějově do německé školy, dvoutřídká to byla. V jedné třídě byli žáci společně, myslím až do čtvrté třídy, pak se přešlo do té druhé. Nějaký čas jsme museli jezdit do školy do Jindřichova Hradce. Vozil nás tam autobus přes Hospříz a Blažejov. Když jsme zlobili a byli po škole, museli jsme jít domů pěšky. Vzali jsme to přes Kačlehy, kolem rybníka až k nám. Po roce a půl jsme se ještě vrátili zpět do Kunějova. Na to si dobře pamatuji, protože jsem se hned první den pořádně popral.

To už byla česká škola, ale že mám natáhnout ruku k výprasku, to jsem pochopil, i když jsem česky ještě moc neuměl.

Po ukončení povinné školní docházky ti, kteří zůstali doma na gruntě, museli přes zimu chodit na „dovzdělání“ do Číměře. Chodili jsme pěšky. Bylo nás asi devět. Nakonec nám přidali ještě rok v Kunžaku. Tam už jsme jezdili autobusem. Do školy jsme chodili zprvu v dřevácích. Až později přišly na řadu polobotky. Jenže já v nich neuměl chodit. Ty první jsem dokonale rozšmajdal. Po škole jsem ještě s kamarádem absolvoval kurz na traktor. Bylo zajímavé, že všem to zaplatilo družstvo jenom nám dvěma ne. Museli jsme si to zaplatit sami.

V družstvu jsem zůstal do vojny, jezdil jsem s koňmi. No, a pak přišla vojna. Na tu vzpomínám rád. Nikdy jsem se neměl tak dobře jako na vojně. Tolik jídla jako tam jsem už nikdy v životě neměl. A jaká! Arašidy, čokoládu – to se sypalo rovnou do čepice! Narukoval jsem k PTPákům a odkroutil si dvacet sedm měsíců. Dostávali jsme sice plat, ale za každý den vojny nám strhávali sto deset korun, takže někdy jsem měl výplatu třeba jen devět korun. Ale něco jsem našetřil. Peníze nám z poloviny posílali na knížku, polovinu jsme dostali na ruku. Z knížky jsme mohli vybrat pouze čtyři sta korun za den. V triapadesátém přišla měna. Měl jsem u sebe peníze na motorku, ale stačilo mi to nakonec jen na štangli salámu a bochník chleba.

Po základním výcviku jsme se přesunuli do Nového Města nad Váhom. Tam jsme stavěli muničák. První rok jsme se stěhovali každý měsíc někam jinam. V Trenčíně jsme připravovali stavební místo pro továrnu. Siemens tam stavěl nějaké pece. Měli jsme normu na mašinu, kterou jsme za ten den museli splnit. Když nám potom velitel sečetl všechny naše výkazy práce, zjistilo se, že plocha, kterou jsme připravovali, daleko překračuje velikost celé fabriky. A on to tehdy podepsal.

Většinou jsme bydleli mimo kasárna, v dřevěných boudách. Bylo to daleko příjemnější. Jen v Rožnově pod Radhoštěm nás dali do kasáren, ale to nedělalo dobrotu.

Na vojně jsem si našel i svoji budoucí manželku. Tenkrát jsme byli ve Frenštátě pod Radhoštěm a ona bydlela v Trojanovicích. V listopadu, když jsem sloužil třetím rokem, přišel výnos, že dva roky stačí. Tak jsem odešel do civilu. V červenci

následujícího roku jsem se oženil. Žena přišla za mnou do Kunějova, ale domluva s mojí matkou byla složitá. Kvůli jazykové bariéře. Nakonec se holky nějak domluvily. Matka rozuměla trochu česky, žena se naučila německy. Spolu jsme měli dvě děti. Syna a dceru.

Nastoupil jsem zase do družstva jako traktorista. Byl jsem tam dvacet čtyři let. Nakonec jsem to tam zabalil a přešel do Kunžaku na pilu. To bylo 1. prosince 1977 a zůstal jsem až do zrušení pily. Práce se mi líbila, hodně jsem se i naučil. Vyráběl jsem například košťata a prodával je za patnáct korun kus. Nakonec nás poslali na pracák, ale já měl už rok do důchodu. Tak jsem šel na odpočinek.

Dodnes rád pracuji se dřevem. Naučil jsem se dělat nejen košťata, ale i vyřezávané poličky. Brali si je ode mě dokonce i Rakušáci. Také mám rád stromy. Roubuji. Vyhledávám původní odrůdy, co se pěstovaly v našem kraji. Na dvoře mám dokonce dvě mandloně. Ty už jsou hodně staré. Pomalu ale i toto opouštím. Dnes sice vstávám stále v šest hodin ráno, ale už není kam spěchat. Navštívím koupelnu, zatopím si, když je třeba, vypiji si svoji stopečku „šnapsu“, udělám snídani a pak „hlídám gauč.“ V poledne si jdu pro oběd, po obědě trochu na vzduch. Počítám auta, kola i letadla. Ve tři se vracím a sedám k televizi. Spát chodím v půl desáté. Jen když přijede švagrová, porušuji večerku. Kvůli kartám. Hrajeme spolu žolíka.

Odházeli jsme po necelých dvou hodinách. Životní příběhy pana Pannyho by zabraly víc než jeden večer. Uvědomili jsme si, že mezi sebou máme vzácné lidi, kterým stojí za to naslouchat. Mnohému se můžeme i přiučit. Pan Ludvík si jediným slovem nepostěžoval, přestože by k tomu měl mnoho důvodů. Z jeho tváře ani na okamžik nezmizel úsměv. Svůj život bere s nadhledem a umí se radovat z maličkosť. Když jsme se loučili u vrat, zahleděl se do korun svých mandloní a v očích měl zvláštní něhu a vděčnost. Šťastný to muž!

Návštěva v... azylovém domě

Výtěžek z charitativní akce bude věnován matkám a jejich dětem z azylového domu v Políkně

Vzhledem k blížícím se podzimním charitativním trhům jsem se rozhodla v tomto čísle představit azylový dům pro matky s dětmi. Proto jsem si z různých nápadů na reportáž na vlastní kůži vybrala právě toto místo

Text a foto: Lucie Filsaková

Políkno/ Je nejteplejší srpnový den, teplo v autě se pohybuje kolem 40 stupňů Celsia a spolu se starostou vyrážíme na průzkum Domova pro matky s dětmi, který se nachází v Políkně v prostoru bývalé mateřské školy.

Ihned po příjezdu na nás čeká příjemná vedoucí zařízení Romana Příbylová pracující zde již pět let. Zavede nás do společenské místnosti ke stolu s pěti židlemi a igelitovým ubrusem. Na stůl položí talíř se sušenkami a dvě sklenice vody. Naproti nám se nachází kancelář pracovníků zařízení. Rozhlížím se kolem sebe, místnost je vyzdobena dětskými výtvy. Ve druhé části místnosti stojí gauč s několika plyšovými hračkami. Koukám z okna, odkud je pohled na kamenný kříž. Připadá mi to příhodné a symbolické pro toto místo.

Když se usadíme, zapínám diktafon. Nejprve se dostáváme k samotnému zařízení fungujícímu od roku 1998. „Kapacita je 21 lůžek, z toho sedm pokojových jednotek, tedy pro sedm maminek, zbývající část doplňují děti. Zařízení je

určené maminkám s dětmi nebo těhotným ženám, nikoli rodinám,“ vysvětluje Romana Příbylová s tím, že nejsou azylové zařízení pro ženy, které nepřichází s dítětem, nebo nejsou v očekávání.

Často jsou v zařízení maminky s dětmi, které bývají většinou i těhotné. V současné chvíli (pozn. red. psáno začátkem srpna) zde mají tři těhotné ženy. Dvě z nich jsou prvorodkami, jedna již porodila, druhá očekává první dítě. „Do našeho zařízení přichází maminky, které se ocitly v tíživé životní situaci spojené se ztrátou bydlení. Důvodem většinou bývá rozchod s partnerem nebo odchod od rodiny, která nefunguje nebo nemá vhodné bytové podmínky. Dalším důvodem bývá neplacení nájmu a vznikající dluhy, drogová či alkoholová minulost,“ hodnotí Příbylová. Pokud jsou ženy aktivně závislé, do domova pro matky s dětmi přichází až po léčbě.

Zřizovatelem zařízení je Město Jindřichův Hradec. Pracuje zde již zmíněná vedoucí zařízení Romana Příbylová a dvě sociální pracovníce, které se střídají obden. Dále zde působí pracovníce v sociálních službách. Zařízení funguje 24 hodin denně

v dvanáctihodinových směnách. Jde o to, aby matkám byly pracovníce nepřetržitě k dispozici.

„Režim v zařízení je volnější. Matky jsou zodpovědné za své děti. Starají se o ně, vaří jim, vypravují je do školy. Po obědě je dodržován polední klid, aby se mohly menší děti v klidu prospat, odpočinout si, v 18 hodin většinou maminky děti vykoupu a připraví je ke spánku. Ve školním roce odjíždějí maminky s dětmi nejpozději v půl osmé linkovým autobusem nebo MDH. O prázdninách zůstávají v zařízení, a tudíž si mohou trochu déle přispát. V obci není žádná prodejna, proto musí maminky nakupovat nebo jezdit k lékaři do Jindřichova Hradce,“ říká Příbylová.

Každý čtvrtek se v domově uskutečňují kroužky pro děti a kurzy pro maminky. Jeden týden probíhá kurz vaření, druhý patří rukodělným pracím. Zatímco matky navštěvují daný kurz, děti mají v té době kroužek a věnuje se jim sociální pracovníce, aby si maminky odpočinuly, něco nového se naučily, dětem připravily zajímavé jídlo apod.

Ne všechny maminky jsou zaměstnané. „Je to spíše menší procento. Problém je už sehnat práci na zkrácený úvazek, nebo takovou, aby zavčasu vyzvedly děti ze škol a dostaly se zpět do zařízení. Není pro ně vhodné zaměstnání například v prodejnách, kde pracovní doba je do 20 nebo do 22 hodin,“ hodnotí vedoucí zařízení. V současné chvíli zde máme spíše maminky, které jsou na rodičovské dovolené.

Jak už bylo zmíněno, maminky si samy vaří. Nefunguje tady žádná vývařovna. Každá žena obdrží po nástupu do zařízení klíče od kuchyňských skříněk, k dispozici má celkem dvě skřínky, které obsahují zapůjčené nádobí. „Veškeré nádobí je preventivně označené, aby nedocházelo ke konfliktům mezi maminkami, všechny ví, komu, co patří. Mnohdy si vyjdou i vstříc a vaří dohromady. Potraviny koupí napůl. Jsme jim nápomocné s vařením, ne všechny znají recepty a ne všechny umí vařit,“ pokračuje Romana Příbylová.

Když přijde do zařízení maminka a je zde volné místo, musí ji ubytovat, ať je odkudkoli. Přednost ovšem mají ženy

| Azylový dům v Políkně nabízí matkám s dětmi vlastní pokoj s lůžky, chladničkou, úložnými prostory a televizorem. Mezi společné prostory patří koupelna, WC, kuchyně, společenská místnost, herna, dílna pro rukodělnou tvorbu, zahrada.

z Jihočeského kraje a okresu Jindřichův Hradec. „Nyní máme čtyři maminky z Jindřichova Hradce,“ udává počet vedoucí a vysvětluje, že u nich mohou být maminky zpravidla podle zákona rok. Stává se však, že opouští zařízení dříve. Momentálně je zde sedm maminek a devět dětí. Nyní jsou tu děti už od miminek, nejstarším dítětem je předškolák, který půjde do první třídy.

Pracovnice zařízení pomáhají nejen při vaření, ale s vedením domácnosti jako takové. Jsou nápomocné při výchově dětí, při hledání vhodného zaměstnání. Společně s maminkami vyřizují nástupy dětí do škol, vyhledávají společně lékařskou péči, vyplňují dávky pomoci v hmotné nouzi, řeší dluhovou problematiku, následně vhodné bydlení apod. Pokud jde o maminky s trvalým pobytem v Jindřichově Hradci, sledují, zda nedošlo k uvolnění sociálního bytu. Pokud nemá maminka žádný dluh, spolupracují, žádají společně s ní o sociální byt. Již v několika případech maminky městský sociální byt dostaly.

„Velmi často dochází k tomu, že se ženy vrací k partnerovi, s nímž se předtím rozešly, nebo si najdou nového partnera. Pokud by si bydlení nesehnaly samy, hledáme jim přibližně dva měsíce před ukončením smlouvy jiný azylový dům, kam mohou jít,“ sděluje Příbylová. Podle jejích slov se stává, že se některé matky po několika měsících vrací zpět. Po návratu k partnerovi třeba zjistí, že jim to nefunguje a přijdou opět do domova. Někdy se musí vystěhovat z nově získaného bytu, neboť nezvládly hradit nájem.

Jako pedagožku mě zajímalo, jak zvládají děti učivo a jaké vlastně jsou. „Máme zkušenosti, že děti jsou snaživé, někdy jim pomáháme s učební látkou. Matky mnohdy nemají trpělivost na to s nimi vypracovat domácí úlohu, probírané látky nedělají. Spolupracujeme s paní učitelkami, když se vyskytne nějaký problém, řešíme to společně a dbáme na nápravu, zlepšení. Z důvodu nedostatečných finančních prostředků mají některé děti prostřednictvím nadací bezplatné obědy ve školách,“ zdůvodňuje Příbylová, matka dvou dětí.

Věkový průměr maminek v Políkně se pohybuje v průměru okolo 25 až 26 let. Pokoje v zařízení jsou různé velikosti od pokojů dvoulůžkových po pokoje čtyřlůžkové. Žena sem může přijít maximálně se čtyřmi dětmi, z toho jedno musí být mladší využívající dětskou postýlku. Každá maminka má se svými dětmi k dispozici jeden pokoj, kde se nachází základní vybavení (skříň, postele, stůl, židle) a dále je v každém pokoji lednice

a televize. „Obrátila se na nás maminka se šesti dětmi, ale takovou kapacitu nemáme,“ prozradila a povzddechla si Příbylová. Mezi matkami nedochází k závažnějším konfliktům. Stává se, že jedna třeba okřikne dítě druhé ženy, které se to nelíbí, ale nejedná se o žádné agresivní chování. „Každé pondělí probíhá komunita, kde se scházíme, ženy zhodnotí předchozí týden, mohou říct, co se jim nelíbí, co by chtěly zlepšit. Většinou ale v ten moment žádná z nich nic nepotřebuje, všechny jsou spokojené. Následně dochází za námi až zvláště a chtějí vzniklou situaci řešit spíše individuálně,“ uvádí Příbylová, podle níž jsou zaměstnankyně jakýmsi prostředníky.

Děti se k sobě chovají hezky, nevstupují do konfliktů. Některé děti jsou zvyklé, hlavně ty starší, trávit čas na mobilu a nevšímají si mladších, ale při kroužkách jsou schopné jim pomoci. Většinou starší dítě už má mladší sourozence.

Matky si vedou domácnost samy. Každý den je prováděn úklid společných prostor. Ten funguje podle rozpisů. Mezi ženy se rozdělí místnosti (kuchyně, společenská místnost, herna, sociální zařízení, chodby, zahrada, půda). Prostřídávají si, aby to bylo spravedlivé. Každý týden je správcovou objektu jedna z nich. Jejím úkolem je vyzvednout klíče od úklidové skříňky a následně zkontrolovat jednotlivé úseky, zda byly úklidy skutečně provedeny.

Podle slov vedoucí domova jsou děti tady víc samostatné než děti žijící s oběma rodiči. „Naše děti jsou možná až přepočítávané. Tyhle děti si dokáží všechno vyřídit samy. Maminky se dětem snaží dát vše potřebné, ale je to pro ně náročnější. S dětmi jsou 24 hodin. Schází jim partner, někdo, kdo by jim pomohl,“ hodnotí. O víkendech někdy matky s dětmi odjíždí k rodině nebo dítě jde na víkend k otci.

Jak říká vedoucí Romana Příbylová, lidé sem vozí oblečení, hračky, hry po dětech. Děti mají rády puzzle, míče, společenské hry. Z výtěžku z charitativních trhů se zakoupí maminkám a dětem věci, které budou potřebovat.

„Maminka, která nekojí, má tříměsíční dítě a kupuje umělé mléko, sotva vyjde. Měsíčně zde platí 3900 korun. Matka hraď 80 korun za den, dítě 50 korun. Veškeré další služby jsou v ceně, například praní,“ zmíní Příbylová.

Po celkem dlouhém rozhovoru se necháme provést budovou. Nejprve míříme do herny fungující od září do června. Je zde sklápěcí stůl, různé materiály. Dále se zde nachází počítač, který využívají maminky v průběhu pobytu v rámci kurzu práce s počítačem. Učí se základní funkce, společně s pracovníci připravují například žádost o práci, životopis, žádost o byt.

Děti tady mají své výrobky. Přes léto herna nefunguje, v té době se pracovnice věnují dětem individuálně, stává se, že maminky přes léto odjíždí na pár dní k příbuzným a známým.

Následně směřujeme do kuchyňky, odkud si ženy uvařené jídlo odnesou buď na pokoj, nebo ho sní u stolu ve společenské místnosti. „Každá má svou skříňku označenou, nádoby popsané. Nádoby je naše, každá skříňka je vybavena stejně základním nádobím. V jiné uzamčené skříňce jsou pak další věci třeba na pečení,“ popisuje Příbylová a říká, že s matkami si vykaží nebo je oslovují jménem. Děti na pracovnice volají nejčastěji „teto“.

Z kuchyně pokračujeme o poschodí výš. Tam vidíme sociální zařízení, koupelnu a druhou místnost s pračkou. Pračku mohou využívat, v kanceláři si zapůjčí klíč, odemknou si jím, aby jim fungovala elektrina. „Je to proto, aby jedna matka neprala pět praček, ale aby se dostalo i na ostatní,“ vysvětluje Příbylová, která nás zavede ještě na půdu.

Tam odemyká místnost pro rukodělný kurz, jsou zde šicí stroje, vyrábí tady různé věci. „Šijí třeba tašky, jednu pro domov, jednu pro sebe, snažíme se je motivovat. Když přijdou, že potřebují zašít kalhoty, pomůžeme jim, ale musí si sednout k nám, aby se toho také účastnily, zašívají s námi. Také šily nebo pletly polštáře, vyráběly mýdla,“ ukončuje Příbylová naši prohlídku.

V poslední místnosti nacházíme takzvanou potravinovou pomoc. Jedná se o pomoc ve chvíli, kdy matka s dětmi přichází do zařízení a je zcela bez finančních prostředků, nebo nemá peníze v průběhu pobytu a potřebuje pomoci, najde se zde mléko, mouka, cukr, olej, konzervy, rýže, těstoviny a dále hygienické potřeby jako mýdlo, zubní pasta, kartáček, pleny, šampony, toaletní papír a další.

Po necelé dvouhodinové návštěvě v Domově pro matky s dětmi v Políkně odjíždíme v hlavě s různými myšlenkami. Napadá mě, jak to mohou matky zvládat? Jaké to pro ně musí být. Jak se asi cítí děti, závidí spolužákům z úplných rodin? Jaké to je, když se musí o vše dělit s ostatními? Neznají pocit, že něco patří jen jim, matky jim nemohou často dopřát to co my našim dětem. Když matka opouští domov, nemá několik kusů povlečení, nádobí jako se nachází v našich domácnostech. Proto bych vás chtěla požádat, přijďte si 28. října od 13 hodin ke klubovně ve Člunku zakoupit nějaký výrobek nebo se občerstvit. Za výtěžek z akce nakoupíme po domluvě s vedoucí domova Romanou Příbylovou věci, které se budou maminkám a dětem hodit. Věřím, že se akce podaří a uděláme nejen matkám, ale i dětem radost.

Zákoutí naší České Kanady

Po Seriálu na pokračování spojeného se sdruženími místních dobrovolných hasičů se přesuneme malinko jinam. Naším cílem se stane popis zákoutí, míst, vyhlídek, kam můžete vyrazit, máte-li dlouhou chvíli nebo si chcete vyčistit hlavu či se návštěvě pochlubit krásnými místy. Kromě popisu míst se dozvíte také to, na jaké živočichy tam můžete narazit

Olga Chytková

Čerstvě pokosené louky nad Kunějovem, táhnoucí se směrem k východu, přímo vybízejí, aby člověk zul svou obuv a kráčet bosý tichem dne k modravému obzoru. Dlouhé remízky lísek rozdělující zelené pláne na menší úseky rozmanitých tvarů a velikostí, skýtají nejen potravu, ale i útočiště mnoha drobným živočichům. V hladině obnovených rybníků se zrcadlí mohutné stromy. Navazující les láká kolemjdoucí do své chladivé náruče. Stačí jen vstoupit a obklopí vás tajuplné ticho. Se závanem větru však stromy začnou hovořit. Vypráví dávné příběhy o životě, který procházel pod jejich korunami. Kdo umí, ať jim naslouchá.

Moji pozornost však přitahuje malé jezírko pod lesem, udělané z nevábne mokřiny teprve před dvěma lety. Není o nic větší než pořádná louže po dešti. Na rozdíl

od ní se však pomalu probouzí k životu. A nejen ono samotné. Cestu k němu si našla již hezká řádka těch, kteří nehledají jen nový domov, ale i těch, kteří potřebují pouze trochu osvěžení či odpočinku. Mezi jinými sem přilétá i vážka ploská.

Je to skoro měsíc, co jsem ji uviděla poprvé. Upoutalo mě její neobvyklé zbarvení. Připlula tiše, posadila se na stéblo trávy naklánějící se nad hladinu a ani se nepohnula. Vyčkávala. Zanedlouho kolem proletěl komár. Vážka vzletla, uchopila komára a odletěla s ním k nedalekému remízku. Vše netrvalo déle než pár sekund. Tento okamžik mě donutil k zamyšlení. Co vlastně víme o těchto tvorech žijících v naší bezprostřední blízkosti? Většinou jen to, že je to vážka. Jenže ona to není „jen vážka.“ Je to tvor hodný naší pozornosti, vedoucí velice zajímavý a dobrodružný život. Tak například: Na kořist trpělivě čeká vsedě. Vždy si vybere jeden kámen, rákosové stéblo nebo větev

blízko vody kam se stále vrací. V okamžiku, kdy zahlédne kořist, vzletne, uchopí ji v letu nohama a pokud je malá, okamžitě ji pozře. Nejraději má komáry, drobné motýly a různé mušky.

Vážka ploská je druh s neobvykle širokým zadečkem. Podle jeho zbarvení se dá dobře rozlišit, zda se jedná o samečka nebo samičku. Sameček ho má blankytně modře zbarvený se žlutými skvrnami, samička hnědý se žlutými skvrnami. Má v oblíbě málo zarostlé vody, proto často jako první osídluje nově zakládané malé vodní plochy. Dlouhá může být až 48 mm. Rozpětí křídel je 70 až 80 mm. Mladé samičky zahlédnete spíše na lesních cestách a pasekách než u vody. Tam přilétají až jsou pohlavně dospělé. Larvy, na rozdíl od rodičů, prožijí celý svůj život ve vodě a vůbec nevypadají hezky. Tak vidíte, a to je jen několik drobností ze života těch, kteří poletují kolem nás.

Rozhovor se... zastupitelem obce Miroslavem Pospíchalem

Lada Růžičková

Tentokrát v rubrice Rozhovor se... dostal prostor k představení své osoby a názorů na obecní dění zastupitel Miroslav Pospíchal.

Jaká je Vaše profese a jak dlouho ji vykonáváte, čemu se rád věnujete v mimopracovním čase?

Pracuji v oddělení Facility management dnes již bývalého bankovního domu Waldviertler Sparkasse. Zjednodušeně řečeno se jedná o oddělení, které se stará o komplexní zajištění řádného stavu nemovitostí včetně zabezpečení požadovaného chodu spravovaných objektů. Tuto práci vykonávám již celých 20 roků, konkrétně od 1. září 2002, uplatňuji zde ve značném rozsahu i svou původní profesi

elektrikáře. Mým koníčkem je v první řadě rodina, která se nám během několika málo posledních let rozrostla o čtyři vnuky. Hodně času věnuji zahradě a různým druhům kutilství, mám rád procházky přírodou.

Jak dlouho žijete ve Člunku a jak jste se tu ocitl?

Moje manželka ze Člunku pochází, bydleli jsme nejdříve v bytovce v Radouňce, místní části Jindřichova Hradce, odkud jsem původem já. Když se v roce 1990 naskytla možnost postavit si rodinný dům na pozemku manželčiných rodičů, rádi jsme ji využili. Přistěhovali jsme se v roce 1993, příští rok už to bude krásných 30 let, co je ze mě „Čluňák“. Po tak dlouhé době si už troufám nepovažovat se za náplavu. Ve Člunku vyrostly naše dvě děti, ty zde už nežijí, ale rády a často sem jezdí

i se svými rodinami, pořád je zajímavá, co se v obci děje, podle možnosti se účastní zdejších akcí.

Jak se obec a život v ní změnil za dobu, co zde žijete?

Přišli jsme sem začátkem devadesátých let, kdy celá společnost už nějakou dobu procházela velkými změnami. Stejně jako ve většině dalších vesnic došlo k odlivu pracovních sil ze zemědělství. Zatímco dříve zemědělské družstvo zaměstnávalo zhruba polovinu obyvatel obcí, dnes většina lidí jezdí za prací mimo bydliště do nejrůznějších společností v blízkém i vzdálenějším okolí. Jinak se život ve Člunku nijak výrazně nezměnil, žije se tu klidně, lidé mají k sobě blíž než ve městě, kde si každý více hledí svého. Pokud jde o vzhled našich obcí, hezkou tvář získal nepochybně Kunějov, na pohled

pěkné jsou i Lomy, samotný Člunek zatím pokulhává, ale i tady už je vidět posun k lepšímu.

Co se Vám ve Člunku líbí, co by naopak bylo třeba zlepšit?

Kladně určitě hodnotím změny, které se v obecním životě odehrávají během posledních měsíců a kterých si musí všimnout každý spoluobčan. Nemám na mysli jen to, co je vidět. K lepšímu se mění i nálada v obci, lidé se postupně začínají dávat zase více dohromady, pokračuje se v tradičních společných akcích, je chuť připravovat nové. Souvisí to i s tím, že se do obce přistěhovaly mladé rodiny a s nimi

přišli i další aktivity. A v této souvislosti bych zmínil to, co z nejen mého pohledu lidem ve Člunku chybí. Jde o letité téma, které se několikrát rozvířilo a vždy utichlo, a sice o příjemné místo k setkávání, ať už ho nazveme společenský dům nebo jakkoli jinak. Současně je mi ale samozřejmě jasné, že je rozpracována nebo v plánu řada finančně náročných akcí a lze se pohybovat jen v rámci možností, které obec má.

Není žádným tajemstvím, že v nadcházejících komunálních volbách budete opět kandidovat do místního zastupitelstva, jaký je důvod Vaší kandidatury?

Ano, je to tak. Členem zastupitelstva jsem od roku 2002 s výjimkou let 2006 až 2010, což představuje čtyři volební období. Vnímám pozici zastupitele jako možnost více se zapojit do chodu a dění v našich obcích, tato skutečnost zůstává i důvodem mé aktuální kandidatury. V této souvislosti si dovoluji parafrázovat citát J. F. Kennedyho: „Neptej se, co obec může udělat pro tebe, ptej se, co ty můžeš udělat pro obec.“ Na tato slova bych chtěl navázat výzvou ke všem spoluobčanům, aby přišli ke komunálním volbám, už tímto krokem mají možnost dát najevo, že jim záleží na dalším vývoji v našich obcích. MÁ TO CENU.

Seznamte se... Olga Chytková pracuje jako veterinářka, před pár lety navíc začala psát knihu o nechtěných dětech

Jak již bylo zmíněno v Úvodníku, nově bude do zpravodaje Člunk(n)ovin přispívat Olga Chytková z Kunějova, která nejen zachraňuje a ošetřuje zvířata, ale také píše knihy

Text: Lucie Filsaková
Foto: Miroslav Chytka

Kunějov/ Olga Chytková se narodila v druhé polovině padesátých let minulého století ve Valticích jako druhé dítě do rodiny (adepta) veterinárního lékaře a poštovní úřednice. Po dokončení tatínkových studií se přestěhovali do Orlických hor. „Tam jsem prožila dalších osm let svého velmi dobrodružného života, neboť jsem byla dítě velmi zvědavé a neposedné. A také bojovné. Neustále jsem chránila svého o rok staršího bratra, neboť on byl povahy klidné a mírumilovné, a to se nenosilo už několikrát,“ vzpomíná veterinářka. Tato ochranná péče jí vydržela po celý život. Příhody z tohoto období by prý vydaly na menší knihu.

V roce 1967 se opět stěhovali, tentokrát na Mladoboleslavsko. Tam Olga Chytková dokončila základní školu a potkala koně. „Toto setkání poznamenalo celý můj život jak soukromý, tak i profesní. Díky své velké citlivosti jsem se během dvou let vypracovala na prvního jezdce stáje, což mělo své výhody i nevýhody (pozn. red. částečně o tom vypráví kniha: Když víš, jak voní vítr). Výhody v tom, že jsem nemusela čistit a připravovat si koně, nevýhodou v tom, že právě kontaktem s koněm mimo sedlo se nejvíce utužuje vzájemná důvěra. A taky jsem po odježdění několika koní

bývala velmi unavená,“ pokračuje.

Večerníček byl to poslední, co v televizi viděla. Rodiče z toho příliš nadšení nebyli. Hlavně maminka ne, protože z Olgy chtěla mít paní učitelku – splnila by si tak svůj sen, který jí tehdejší komunistická vláda nedovolila zrealizovat.

Ve čtrnácti stála Olga Chytková před rozhodnutím, co s ní bude dál. „Protože jsem měla slušné výsledky na závodech, rozhodla jsem se pro dráhu profesionálního jezdce. Sama jsem si napsala do učiliště v Kladru nad Labem a požádala o přihlášku. Ještě se svojí kamarádkou, se kterou jsme spolu jezdily hned od začátku. Obratem přišel dotazník. V první řadě chtěli vědět, jaké máme známky, potom výšku a váhu a teprve až nakonec jezdecké zkušenosti,“ vypráví a dodává, že vše popravdě vyplnila a odeslala.

Do týdne přišla odpověď, že v pololetí deváté třídy si mají podat řádnou přihlášku podepsanou rodiči a že splňují všechny předpoklady pro přijetí. „Jenže v okamžiku, kdy se rodiče dozvěděli o mých úmyslech, nastal u nás velký rozruch. Se samými jedničkami se prý na učňák nechodí, a že půjdu na gymnázium. To jsem si zase postavila hlavu já a protože se mezitím stal tatínek ředitelem střední veterinární školy v Kroměříži, volila jsem menší stavební průmyslovkou (velice mě bavilo rýsování a matika)

Olga Chytková se spolu s manželem přestěhovali do Kunějova v roce 2019.

a veterinou,“ prozrazuje. Nakonec zvířetila veterinu, protože v Mělníce nebyli koně a v Kroměříži ano. Olga tedy po posledních závodech udělala tlustou čáru za nejkrásnějším obdobím svého života a přestěhovala se na jižní Moravu.

Následovala další, velice zajímavá léta na střední škole a definitivní rozhodnutí kráčet ve šlépějích otce. „Rozmlouval mi to, ale bylo to marné. Zнала jsem dobře,

dokončení na další straně

Dokončení z předchozí strany

co tato profese obnáší a lákalo mě to stále víc. A táta byl skvělý veterinář, takže jsem věděla, že v něm nakonec stejně budu mít oporu," líčí Olga, kterou koně provázeli zde i později i na vysoké škole, kde se po prvním ročníku přeorientovala z parkúrového ježdění na dostihové a získala licenci amatérského jezdce.

Po ukončení studia na VŠV, dnes VFU, šla za svým manželem do jižních Čech a také na mateřskou dovolenou, kde strávila celkem osm let. Mezitím došlo k privatizaci veterinární služby a Olga skočila rovnýma nohama do divoké řeky zvané soukromá veterinární praxe, kde se vedly tvrdé boje o zákazníka. „Neměla jsem zde žádné zázemí, ale tím, že jsem byla neustále k dispozici, jsem si „vybudovala“ malý obvod, který mi plně vyhovoval. Znalost němčiny byla výhodou a přilákala klienty z Rakouska," říká Olga, u níž v období mateřství museli koně stranou, ale ne na dlouho.

Nejprve sem tam zajela do Dešné, později jezdila u soukromníků a v roce 2000 si Olžin manžel koupil jejich prvního koně. „Děti už byly ve věku bez plen, tak se to dalo zvládnout," hodnotí veterinární lékařka dříve pracující jako klasický obvodák, tudíž ošetřovala všechna zvířata,

křečkem počínaje a koňmi konče.

„Jednou si mě zavolali ke krávkě, že prý se nezčistila po porodu. Přijela jsem k majiteli, a když jsem vystoupila z auta, hleděl na mě s vykulenýma očima a pusou otevřenou se slovy: „Vy jste veterinářka?“ zeptal se. „Ano.“ „Ale my máme krávu.“ „Jistě, zadržené lůžko," přitakala jsem. „Ale my máme velkou krávu!" V tu chvíli mi to došlo. Mých 157 centimetrů výšky a 45 kilogramů nepůsobilo na majitele věrohodně. „Tak mi přineste stoličku," odpověděla jsem a bylo vše vyřešeno. Dalších patnáct let už nikdy nic nenamítal," vzpomíná Olga, jíž s manželem její praxe donutila opustit panelákový byt a postavit si rodinný domek.

Ale protože má boty z toulavého telete, vždy po deseti letech zatoužila po změně. „Tak se stalo, že jsme po třiceti letech (pozn. red. a dvou stěhováních v rámci Nové Bystřice) opustili Bystřici a odstěhovali se do Kunějova," pokračuje.

Původně sem měli stěhovat pouze jejich koně, ale urostlý dub uprostřed louky rozhodl. Byl to jeden zážrak za druhým, kdy se za necelý rok a půl stěhovali do nového. Nakonec tady mají i své čtyřnohé kamarády.

„Protože nám život nadělil i velice těžká období, která přinášela mimo jiné mnoho otázek našim dvěma adoptovaným

synům, hledala jsem způsob, jak jim vše vysvětlit tak, aby to pro ně bylo srozumitelné. Snad proto jsem začala psát podle skutečnosti knihu o nechtěných dětech, o tom, že za to mohou dospělí, a ne děti," svěřuje se Olga, jejíž první kniha se jmenovala Neříkej ne, následovala Moje koňská abeceda, Stopy v duši, Návrat do sedla, Když víš, jak voní vítr, Až poletí hvězda, Když vzpomínky už nebolí, Stopy koní, Sedmý kůň a Nezapomenutelná cesta. „Nezapomenutelná cesta je vlastně upravená autobiografie. Několik let už pracuji na nové knize. Konec je díky mé nové roli babičky – v horizontu snad dvou let. Opravdu nevím," říká spisovatelka, která o sobě říká, že jako každý důchodce nemá čas.

Stále ještě vykonává veterinární praxi, i když už v omezené míře, dále zvelebujeme okolí nového domu, věnuje se vnučce a stále si ještě užívá spolu s kamarádkami toulky úžasnou krajinou na hřbetě těch nádherných zvířat, která ji provázejí po celý život.

„Nikdy bych nevěřila, že si to ještě jako důchodce budu tak užívat. Ráda čtu, i když jen pár stránek před usnutím, protože můj den začíná před sedmou a končí mezi jedenáctou a půlnocí. Jsem vděčná Bohu, že mi dává prožít radost ze života, přestože jsme si museli projít leckdy tvrdými zkouškami," dodává s tím, že o to víc člověk rozumí starostem a trampotám druhých lidí a dokáže je mít rád a v úctě.

Nad Lomy se odehrála letecká bitva

Text: Lucie Filsaková

Foto: Tomáš Křenek

Lomy/ V neděli 3. července se uskutečnila nad Lomy, přesněji

nad Horním lomovským rybníkem a jeho okolím, letecká bitva. Jednalo se o souboj opravdových druhoválečných letadel typu Pilatus a Howard. Do akce se zapojili také členové z tábořiště Lomy. Během táborové hry hledali sestřeleného pilota, kterého následně museli zachránit.

Znovuotevřená knihovna se těší na nové čtenáře

Od května se do člunecké knihovny zaregistrovalo 12 nových čtenářů. V evidenci jich je však 83. Knihovnice Simona Palová dovezla jedné ze čtenářek během devíti let 770 knih

Lada Růžičková

Člunek/ V minulém vydání Člunk(n)ovin jste si mohli přečíst článek o rekonstrukci podkroví budovy obecního úřadu. Byla v něm i zmínka o nových prostorech knihovny. Její inventář byl v mezidobě doplněn o nový notebook, čtečku čárových kódů, promítací plátno a projektor. Toto vybavení bylo pořízeno z velké části díky poskytnuté dotaci.

Téma knihovny si určitě zaslouží i další podrobnější informace. Ty poskytla osoba nejpopulárnější – Simona Palová, která se o knihovnu stará od roku 2007. Před ní byly obecní knihy dlouhá léta (pozn. red. od roku 1983) v péči Aleny Petrakové. Od znovuootevření knihovny letos v květnu Simona Palová zaregistrovala 12 nových čtenářů. V evidenci jich má aktuálně 83, mnozí z nich ale do knihovny nechodí vůbec, další jen občas. Pravidelných aktivních čtenářů je 20, z toho devět dětí. Mezi nejpilnější čtenáře patří Marie Mitasová

z Lomů a člunečtí Josef Tlustý a Antonín Hynek.

Po květnové revizi, kdy byla spousta starých svazků odebrána, je k dispozici 625 kusů knih, které vlastní přímo člunecká knihovna. Dalších zhruba 400 kusů je aktuálně zapůjčených z knihovny z Jindřichova Hradce. Nejoblíbenějšími žánry jsou jednoznačně tzv. červená knihovna a romantická literatura, dále historické romány, životopisné knihy a literatura faktu. U nejmladších čtenářů jde pak samozřejmě zejména o pohádky, hitem jsou interaktivní knihy – Kouzelné čtení Albi. Nově si zájemci mohou vypůjčit rovněž audioknihy a společenské hry.

Za zmínku stojí určitě i fakt, že některým čtenářům vozí Simona Palová knihy až domů. V minulosti jich bylo pět, v současnosti se jedná o dva spoluobčany. A perlička na závěr. Jedna tato čtenářka – už zmíněná Marie Mitasová – si vede pečlivou evidenci, podle níž jí knihovnice Palová dosud v průběhu devíti let dovezla 770 knih.

| Tentokrát si Marie Mitasová z Lomů přijela pro knihy osobně na kole, vybrala si 15 svazků. Text a foto: Lada Růžičková

Ve Člunku se již potřetí sešli pod hvězdami

Text: Lada Růžičková

Foto: Alena Klimešová

Člunek/ Večer 23. července se na návsi před hasičskou klubovnou uskutečnil třetí ročník sousedského setkání. Někteří ze čluneckých dali přednost zábavě, která se týž den konala v Lomech, ale i tak byla účast hojná. Všichni přišli naladěni dobře se pobavit, což bylo na atmosféře akce znát. Spoluobčané napříč generacemi si popovídali, zazpívali a zatančili, o smích nebyla nouze, zábavu nepřekazila ani krátká přehánka. Nejrůznější dobroty k jídlu i pití si přinesli samotní účastníci. Svépomocí byla zajištěna i hudební produkce, kterou tradičně a podle přání tanečnic zajišťoval Míša Dvořák.

Co bude

ČLUNEK

- 2. září – Veřejné jednání k čističce odpadních vod a kanalizaci, 18 hodin, zasedací místnost OÚ Člunek
- 10. září – Rozloučení s létem, 17 hodin, klubovna
- 11. září – Vítání občánků, 10 hodin, zasedací místnost OÚ Člunek
- 16. září – Prezentace Z kroniky Člunku, 19 hodin, zasedací místnost OÚ Člunek
- 28. října – Charitativní trhy pro azylový dům Domov pro matky s dětmi v Políkně, 13 hodin, klubovna
- 28. října – Setkání u lípy, 17 hodin
- 26. listopadu – Vánoční tvoření

LOMY

datum bude upřesněno – Sportovní den

Praktické informace

Obec Člunek, Člunek 21, 378 33 Nová Bystřice | tel. 384397105, www.clunek.cz | IČO: 00246468, DIČ: CZ00246468, ID DS: 9sfb6nf
Bankovní spojení: 3061423/ 0300

STAROSTA:

- Jan Beránek – starosta@clunek.cz, 725 590 443

MÍSTOSTAROSTKA:

- Mgr. Simona Palová – spalova@clunek.cz, 725 369 442

ÚČETNÍ:

- Ing. Kateřina Podhrázská – ou@clunek.cz, 384 397 105

ÚŘEDNICE:

- Emilie Furdaničová – ou@clunek.cz, 384397105

IDENTIFIKACE POVĚŘENCE PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ:

- Ing. Roman Fáber – 606 618 511, poverenec@compact-office.cz

ZASTUPITELÉ:

- Miroslav Pospíchal – mpospichal@clunek.cz
- Aleš Seidl – aseidl@clunek.cz
- Petr Sobotka – psobotka@clunek.cz
- Ladislav Bureš
- Ladislav Vopravil

Úřední hodiny

Pondělí:	7:00–11:30	12:00–17:00
Úterý:	7:00–11:30	12:00–14:00
Středa:	7:00–11:30	12:00–17:00
Čtvrtek:	7:00–11:30	12:00–14:00
Pátek:	7:00 – 11:30	

Prodej palivového dřeva

Obec Člunek nabízí občanům palivové dřevo z obecních lesů. Cena za m³ je 650 korun. Je nutné si zařídit vlastní dopravu. Obecní úřad, kam se mohou chodit zájemci hlásit, může poskytnout kontakt na dopravce.

Obecní knihovna

- » v červnu bude knihovna otevřena každé pondělí od 17 do 18 hodin
- » o prázdninách bude otevřeno 18. 7. a 15. 8. od 17 do 18 hodin
- » v jiných termínech po domluvě se Simonou Palovou (tel. 725 369 442)
- » zářijová otevírací doba bude upřesněna

Provozní doba sběrného dvora

otevřeno od dubna do konce října každou sudou sobotu od 9 do 11 hodin | po dohodě mimo pracovní dobu na tel. 775 399 343
nelze uložit: suť, pneumatiky, dřevo, nebezpečný odpad (lepenka, eternit...)